

[Dorte Bennedsen.]

nisme, til skade både for folkekirken og for huset her.

Intentionen bag forslaget: at der sikres den nødvendige mulighed for undervisning som en naturlig følge af barnedåb, kan vel ikke nogen, der har bare den mindste føling med og forståelse for folkekirken og for luthersk kristendom, være uenig i. Det er en rigtig og en god intention. Men midlet, som her er valgt, er efter min vurdering straks væsentlig mere tvivlsomt.

Det har altid været det karakteristiske for vores kirke, at den har været en folkekirke. Det har bl. a. betydet, at kirkens udfoldelse ligger i den enkelte menighed. Ingen kan tegne kirken. Ingen kan tale på dens vegne. Der har gennem årene været enkelte tilløb til, at nogle – det være sig kirkelige retninger eller bispekollegiet – er kommet meget tæt på at tale på kirkens vegne, men lykkeligtvis er det hver eneste gang blevet erkendt, at kirkens karakteristikum ikke er, at den har én røst, men derimod, at den er rummelig, det vil sige, at den har plads til et bredt spektrum af meninger om, hvad luthersk-evangelisk kristendom er.

Netop på denne baggrund er de midler, man med dette forslag har valgt, overordentlig betænkelige. Med en fælles uddannelse af dem, som skal kunne autoriseres til at undervise i kirkeskolen, ligger det snublende nær, at der gås for tæt på kirkens rummelighed, at man ikke blot autoriserer læreren, men også autoriserer en bestemt kristendomsopfattelse til ubodelig skade for vores kirkelige traditioner.

Af bemærkningerne fremgår, at den aktuelle baggrund for forslaget er, at der med den nye folkeskolelovs gennemførelse er sket en sådan forringelse af kristendomskundskabsfagets vilkår, at et initiativ måtte tages. Nu deler jeg ikke på alle punkter forslagsstillernes bedømmelse af den nye folkeskolelov, men har de mon virkelig gjort sig klart, hvad følgen af deres forslag kan blive? Den kan nemlig meget vel blive den, at man fra skolens side siger, at nu eksisterer denne undervisning i kirkeskolen. Ergo behøver folkeskolen ikke løse denne opgave. Det vil være til stor skade for kirken, og det vil ikke være til mindre skade for vores folkeskole.

Men min væsentligste og alvorligste indvending mod forslaget er baseret på følgende pas-sus i bemærkningerne:

»Grundlaget for forslaget er den opfattelse,

at barnedåben, som den forvaltes i folkekirken, må efterfølges af dåbsoplæring i et undervisningsmiljø, der forener kundskabsmeddelelsen med deltagelse i kristne ytringsformer som bøn, bekendelse, lytten og lovsang.«

Det er såre sjældent, at ord af denne art høres i denne sal, men når det nu er fremført, så er det også nødvendigt at sige, at med en sådan målsætning vil man give yderligere mulighed for de sikre, for de afklarede, for dem, som har gjort deres forhold til kristendom klart – kald dem så kirkelige eller religiøse eller noget andet. Men én ting er i hvert fald sikker, nemlig at de mennesker, som et tidligere medlem af dette ting karakteriserede som »den lille mand med den lille tro«, ikke har mange chancer i dette nyopbyggede kirkelige system. Han vil opleve, at de kirkelige, de med de rigtige meninger, samler sig, og han vil føle, at der kræves endnu mere af ham, for at han kan blive kvalificeret til at deltage. Sagt med andre ord: i stedet for at betyde en styrkelse af vores folkekirke vil det foreliggende forslag snarere lægge grunden til en opdeling af en så alvorlig karakter, at det kan være et spørgsmål om, hvor længe de ydre rammer for kirken kan holde sammen.

Som før sagt: ingen kan være uenig i, at kirken skal tilbyde undervisning til sine barnedøbte medlemmer. Det sker, som også ministeren pegede på, gennem gudstjeneste, gennem konfirmandundervisning og ikke mindst gennem de muligheder, vi har i vores fritidsundervisning. Med disse instrumenter er der givet gode rammer for at tilbyde kristendomsundervisning til dem, som ønsker at tage imod den, gode rammer, fordi de giver kirken mulighed for at fungere ude i folket og ikke i et eget, af-lukket miljø. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det skurrer i mine ører, når man i Grundtvigs fædreland taler på den måde, det gøres i bemærkningerne til dette forslag, så det bliver menigheden og ikke folket, der bliver det centrale.

Som det fremgår af de bemærkninger, jeg her har fremført, må jeg, om end jeg har forståelse for intentionerne i forslaget, slutte med at sige, at jeg ikke på mit partis vegne kan give tilslutning til det foreliggende forslag.

John Haaber (V):

Det må altid vække udelt opmærksomhed, når medlemmer af den danske folkekirke deltager i bestræbelserne på at løse nogle af de